

woef

Het magazine van de hondenvriend

Bewaarfiche

**OUDE HONDEN
HEBBEN HUN
KWALEN**

Spreekuur bij de dierenarts

KENNELHOEST

Shows

- **WORLD DOG SHOW
PUERTO RICO**
- **EUROPEAN DOG SHOW
KOPENHAGEN**

Ras van de maand

DE VIZSLA
**EEN JACHTHOND VAN
EEN SPECIAAL KALIBER**

De hond in het jaar 2000

**HAALT DE TROUWSTE
VRIEND VAN DE MENS DE
21ste EEUW**

Tweede ras van de maand

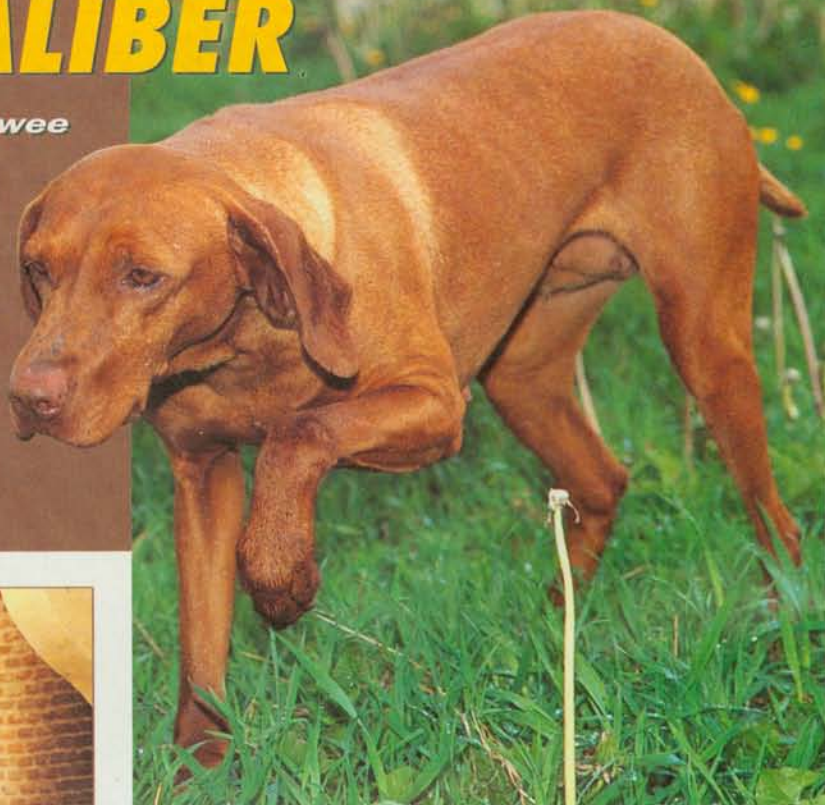
De Chinese naakthond

En verder: Dog Notes - Opvoedingstip - Trimcanis - An American tail - Junior handling - ...

EEN JACHTHOND VAN EEN SPECIAAL KALIBER

Met een vrolijke kreet springen twee rode teefjes tegen me op, er zit een grote energie in die poten die tegen mijn benen opspringen en veel energie in hun neuzen die me gretig afsnuffelen: heb ik hondengeur, heb ik lekkers bij? Ik zie staarten die onophoudelijk door de lucht roffelen. Korthaar staande honden met staarten? Dat is een leuke verrassing.

Twee vriendelijke, beleefde snoeten met amberogen en bruine neuzen. Mooi droog en fijn besneden hoofden, een bijzonder korte vacht waar overheen je vingers zacht glijden. Moeder en dochter, de moeder ziet al wit om de neus wat haar iets deftigs geeft. Van pure vriendschap stui-ven ze heen en weer, draaien om me heen. Honden die het mensdom liefhebben. Die plotse liefde voor mijn persoon wordt uiteraard geholpen door het feit dat hun neuzen vast ontdekken dat ik thuis een knappe reu heb lopen.

Ze worden afgeroepen, gehoorzamen onmiddellijk, springen hun zetel op, maar zijn tien seconden later opnieuw bij mij. Leuke honden, gehoorzamen en doen achteraf lekker hun zin. Iets later stuur ik ze zelf weg omdat ze zich vrijpostig met mijn notaboek willen bezighouden. Tot mijn verbazing gehoorzamen ze even onmiddellijk, even bereidwillig of ze mij al jaren kennen.

ALLEN LEKKER BIJ ELKAAR

Met plezier zie ik de grote familiariteit in hun omgang met de tweejarige dochter des huizes, in die zetel liggen ze alle drie boven tussen en onder elkaar, één groot

De reuen dragen hun oren en hoofd vrijpostig, de teven zijn eerder verlegen, drukken zich en schuiven hun oren naar achter.

kluwen, altijd in beweging, met daarbij nog een pluchen hond en wat stukken speelgoed. Gezellig.

Er komen nog liefhebbers met vizsla's aan en we trekken onze laarzen aan om foto's te nemen in de weide achter het huis.

Alle honden worden losgela-

ten, ze stui-ven tevreden door elkaar, neus aan 't werk tussen de uitgebloeide paardenbloemen. Volslagen harmonie op twee reuen na die elkaar niet lusten. Opmerkelijk. Wie te dicht bij de begrenzing van de weide komt wordt teruggefloten en komt ook onmiddellijk terug. Prachtig.

Ze mogen eerst allemaal lekker stoom afblazen om daarna te moeten stilstaan voor de camera. Moeilijk. Zoveel mensen, honden, geuren, de wind om hun oren en die enorme bewegingsdrang in hun poten en dan te moeten stilstaan? De mensen moeten het volle gewicht van hun autoriteit inzetten. De vizsla's zijn alle getraind voor de jacht, dat merk ik, maar met showhoudingen en camera's zijn ze minder bevriend.

De reuen verzetten koppig poot na poot en de bevelen, de psychische druk, op hen uitgeoefend, belet hen niet hun oren en hoofd vrijpostig te dragen. De teven (tenminste de teven hier aanwezig) reageren anders, ze worden verlegen, schuiven de oren

naar achter, drukken zich en proberen naar de baas toe te kruipen. Zelden zag ik zo'n groot verschil tussen de geslachten. De teefjes hier zijn wat ik 'kleefhondjes' noem, misschien is het toeval, misschien staan ze te fel onder appel. Gelukkig zijn ook zij nieuwsgierig en ontvankelijk voor geluiden en kijken ze alert als er gekke kreten worden geslaakt. De laatste foto's zijn voor een draadhaar reu van acht maanden, nog eigenlijk een pup dus, een echte slungel maar al groter dan de korthaarreu. Hij bekijkt je met aandoenlijk onschuldige ogen vanuit een eigenwijs baardig groot hoofd met oren die hij nog gek draagt en borstelige ouwemannenwenkbrauwen. Hij is iets lichter van kleur dan de aanwezige kortharen en rent zodra hij de kans schoon ziet naar het hek ginder ver, waarachter een nieuwsgierige ezel. Ook hij komt al gemakkelijk terug naar de baas maar mooi staan voor de foto is er niet bij. Hij weet nog niet goed waar hij met zijn poten heen moet. De jonge draadhaar moet terug de wagen in wanneer er een kwartel gebracht wordt, een kwartel beschermd (of gevangen) in een netje. Het beestje wordt achterin de weide tussen hoge grassen gedeponeerd.

UIT EEUWEN FOKKERSKUNST

Een korthaarreu krijgt het bevel te zoeken, hij schiet vierklawens weg en voor je met je ogen kunt knipperen staat hij al voor. De fotograaf rept zich erheen, probeert de intensiteit van het gestrekte hoofd, de stijve staart, de ineengedoken schouders vast te leggen. Gemakkelijk is dat niet want de reu trekt langzaam aan, verandert van poten en er lopen rillingen over zijn spieren. Ik vraag me af wat de belegerde kwartel denkt daar tussen het lange gras. Ik zou niet in zijn plaats willen zijn, weerloos onder die intens begerige blik. Zo'n

De belegerde kwartel wist niets van de vizsla-standaard die maakt dat hij enkel zijn prooi voorstaat en anders niets.

kwartel kent immers niet de vizsla-standaard die voorschrijft dat de vizsla de prooi voorstaat en verder niets. Dat hij nooit zelf toehapt maar wacht tot hij het bevel krijgt het wild op te stoten en het geweer zijn werk én de prooi afmaakt. Ik hoop maar dat de reu zijn standaard gelezen heeft.

Intussen heeft men een teef gelost, ook een tweede teef en die staan nu de reu bij, schuin achter hem zoals het hoort. Nu zijn er drie intense blikken, richting kwartel in het hoge gras, drie sidderende lijven en rechte staarten. De spanning stijgt, de stilte wordt intenser, de drie honden sluipen traag nader. Gelukkig onderbreken nu de eigenaren het ritueel, ik hoorde het hartje van die kwartel kloppen tot hier.

Achteraf was de eigenaar van de reu bijzonder fier over de duur van het 'point'.

Waarschijnlijk is daar alle reden toe, zo'n 'point' is het resultaat van verschillende eeuwen fokkerskunst.

'Staande honden' werden in heel Europa gepuurd uit de oude voorhanden zijnde lopende honden en spaniëls. De redenen daartoe waren overal dezelfde: de

jachtmethoden veranderden en men zocht honden die zich konden aanpassen aan de nieuwe technieken.

Elk prooidier dat zijn prooi verrast of langzaam besluipt heeft een moment van absolute stilte voor het de finale sprong doet. Het is dit rituele moment dat men door hardnekkige selectie heeft kunnen verlengen tot het bijna een doel op zichzelf werd: tot de hond zolang roerloos stond en aangaf waar de prooi zich bevond dat de jager de tijd had, in het begin, om het net over het wild te gooien en later, om zijn primitief geweer in orde te brengen om te schieten. Nu met de hoogtechnische geweren hoeft de jager niet meer echt dichtbij te komen, hij kan vanop een zekere afstand reeds de hond het bevel geven het wild op te stoten en dan schieten.

Het zijn de honden van de rijke Engelse lords die het eerst de perfectie bereikten in dit soort werk voor het schot valt, dwz met hoge neus in galop het veld afneuzen en telkens door voorstaan het wild aantonen waar het zich schuilhoudt. De pointers en setters veroverden de hele wereld.

Op het continent echter probeerde ook iedereen zijn honden aan de eisen van het geweer aan te passen, niet

Lees verder op pagina 8.

Vervolg van pagina 7.

zozeer door op Engelse, rijke manier specialisten voor en na het schot te selecteren (staande honden plus retrievers) maar door een hond te ontwikkelen die alles aankon: opzoeken, voorstaan en dan nog apporteren. Een soort meid voor alle werk voor de jager die zich geen grote kennel en geen massa personeel kon veroorloven. Elk land, elke streek bereikte na vele generaties een hond die voldeed aan de eigen behoeften en die gepuurd was geweest uit lokale slagen, heel dikwijls ook met de hulp van aardig wat Engels bloed.

HONGAARSE ROOTS

De vizsla is de Hongaarse versie van de staande hond. Meteen komen we tot de klassieke vragen: vanwaar komt de vizsla en wat onderscheidt de vizsla van alle andere staande honden? Buiten minieme verschillen in structuur en een staart, die niet tot op de derde wervel wordt afgekapt, zal iedereen

zeggen: de kleur, terwijl de rasliefhebber het vooral over het andere karakter zal hebben en over minieme verschillen in jachtgedrag. En de som van deze verschillen kan dan bepalend zijn voor de raskeuze.

Hoe en wanneer zijn de Hongaren aan hun vizsla geraakt? Het zijn buitenbeentjes die Hongaren (of Magyaren zoals ze zichzelf noemen), net als de Turken, Finnen en Basken spreken

ze een taal die geen enkel verband heeft met de andere Europese talen. Maanman-netjes?

De Magyaren, nomaden, zijn met hun paarden en kudden (en honden, twijfel daar niet aan) op het einde van de negende eeuw Europa binnengedrongen, komende ergens vanuit de mythische Aziatische steppen en waarschijnlijk zelf opgejaagd door andere stammen. Ze vestigden zich in de Hongaarse vlakte en stichtten een groot rijk.

Het spreekt vanzelf dat de bevolking die ze daar aantroffen, ook reeds haar eigen hondentypen had ontwikkeld. Ongetwijfeld gebeurde daar een eerste vermenging van de hondentypen. De grote Hongaarse vlakte en het gebied van de grote meren krioelde vast en zeker van het wild, vooral vederwild en snelle honden met een goede neus zijn dan altijd welkom. De Hongaren hielden ook van de jacht met de valk en ze hebben zeker, komende van de Aziatische steppen, de antieke Aziatische windhonden meegebracht die daarvoor in de eerste plaats gebruikt werden. Nu nog bestaat er een kleine populatie van Hongaarse windhonden, de Magyar Agar, die in moderne tijden helaas de invloed van de Engelse greyhound onderging.

In de 16e eeuw komt in de archieven voor het eerst de term vizsla voor. Hoe dat beestje er toen uitzag is moeilijk te zeggen, of hij meer neigde naar de trage lopende hond dan naar de vlugge windhond zullen we nooit weten.

In 1526 vallen de Turken het land binnen en blijven er 150 jaar, diezelfde Turken door wier land de Magyaren eeuwen vroeger moeten getrokken zijn om Hongarije te bereiken. En vergeten we niet dat de Turken ook zo'n rare, niet-Europese taal spreken. De Turken zegt men, hadden gele honden bij zich. (Die honden hebben ze nog altijd, de Anatolische herdershond, groot en van het snappe berghondentype, een felle verdediger van

Hij schiet vierklauwens weg naar de prooi. Voor je met de ogen knippert staat hij al voor!

de kudde en zeker een paar duizend jaren oud.) Deze Turkse gele hond zou zich vermengd hebben met de Hongaarse honden, hoe het beestje er toen uitzag weten we niet. Na de Turken regeerden de Habsburgers Hongarije. Er zijn geen berichten over een Oostenrijkse hondeninbreng. Dit zijn dus de mogelijke originele ingrediënten: de honden van de Europese autochtonen, de Aziatische inbreng van de Magyaren, vermengd met een Turks geel sausje. Daarmee is de kous natuurlijk niet af.

In de tweede helft van de vorige eeuw wilden de Hongaarse landeigenaars het Westen en vooral Engeland in alles imiteren. Zij haalden vreemd wild naar hun land: fazanten en herten en vreemde, meestal Engelse jachtwachters die natuurlijk hun eigen honden bijhadden, pointers en setters. Natuurlijk werd er ijverig gekruist, de inheemse rassen moesten 'verbeterd' worden. Pas veel later kwam men tot het besef dat het inheems ras ruimschoots voldeed aan de inheemse jachtbehoeften en prachtig aangepast was aan eigen klimaat, bodemgesteldheid en begroeiing.

KONINKLIJKE JACHTGEZEL

In 1916 verscheen er een noodkreet in een Hongaars tijdschrift: redt de vizsla! Men was tot de vaststelling gekomen dat er bijna geen zuivere vizsla's meer te vinden waren. Men schreef over nog meer kruisingen met Duitse staanden, bloodhounds, continentale zweethonden, zelfs sloughi's worden vermeld. Dat laatste

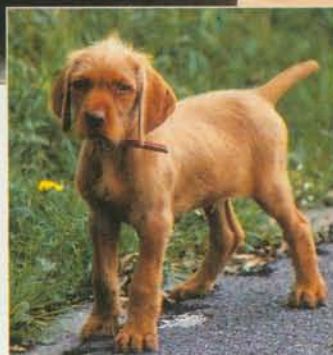
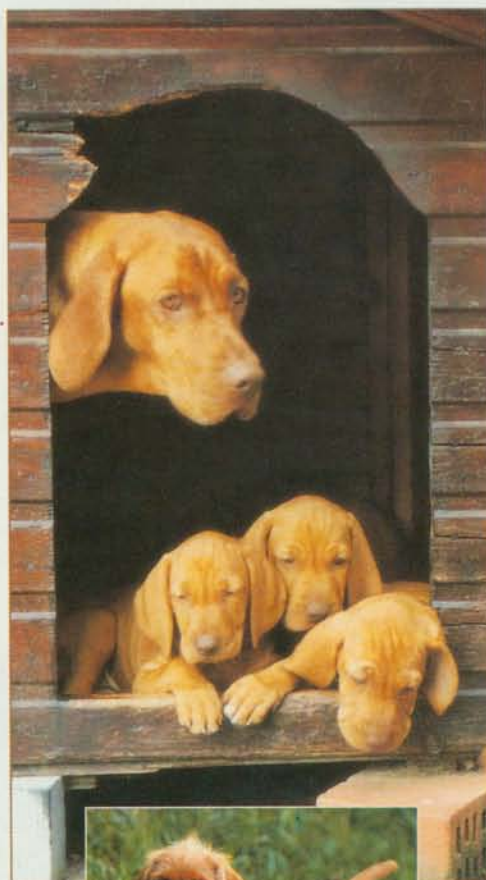
moet een lachertje zijn, waarom voor hogere snelheid een windhond uit het verre Noord-Afrika halen als zowel de Hongaren als de Turken, eigen windhonden thuis hebben?

Een jachtorganisatie wordt opgericht en in 1917 begint de zoektocht in volle eerste wereldoorlog.

Het moment is niet gunstig, de grote adellijke jagers zijn aan het front. Men vindt slechts 3 zuivere reuen en 8 teven en legt een register aan. Bij deze honden ligt de aanvang van de moderne geregistreerde vizsla, officieel tenminste. Er zijn zonder twijfel in de loop der jaren andere, nog niet ontdekte vizsla's bijgekomen. Dat is zo in elk ras dat men begint te registreren.

Na de oorlog, in 1920, in een verkleind en verzwakt Hongarije, werd moedig de Magyar Vizslafokkers Associatie opgericht die verwoed voor het ras ijverde en veldwedstrijden organiseerde. In 1935 werd de officiële standaard geschreven en erkende de FCI het ras dat van dan af internationale erkenning vond. Vreemde prins en koningen kochten hem als jachtgezel. De tweede wereldoorlog was weinig bevorderlijk voor het ras maar toch waren er in 1944 een 5000-tal geregistreerde vizsla's. Helaas komt dan de Sovjetoverheersing

Is de vizsla het resultaat van een vermenging van hondentypes op de grote Hongaarse vlakte en het gebied der meren?

met als resultaat dat bijna 90 % van de vizslapopulatie vernietigd werd. In 1956, het jaar van de Hongaarse opstand is er een ware diaspora, wie Hongarije ontvluchten kan doet het en neemt waar mogelijk zijn vizsla mee. Zo geraken opnieuw enkele vizsla's in het buitenland. De achtergebleven Hongaren doen hun best om, met wat er nog over is aan vizsla's, in moeilijke omstandigheden het ras opnieuw op te bouwen.

De vizsla doet het goed op dit ogenblik, hij wordt over de hele wereld gewaardeerd als staande hond met vele talenten, is geliefd in de showwereld en als zachtmoedige en gewillige gezelschapshond.

Vele jagers vinden hem de ideale metgezel: meestal iets kleiner dan de andere staande honden en de pointer is hij bijzonder vlug en vooral onvermoeibaar, heeft een uitstekende neus, loopt niet zover uit als de pointer maar dat is met kleinere jachtgebieden eerder een voordeel, is bijzonder gehoorzaam en een ijverig apporteur. Het is een echte atleet die daarbij goed en vlug zwemt en houdt van het water. Ondanks zijn korte vacht weerstaat hij goed aan grote temperatuurverschillen, het is echt een taaie kerel.

TWEDE VIZSLARAS

Toch hebben jagers in de jaren dertig het nodig gevonden een draadhaar vizsla te scheppen door een infusie van Duitse ruwharen, draadharen en waarschijnlijk ook van de Pudelpointer. Vooral in het grote merengebied met het vele waterwild zocht men naar een vacht die nog beter beschermde tegen de ijzige kou. Draadhaar beschermt uiteraard ook tegen doornen en stekels in het onderhout. Zo werd een tweede vizsla-

Lees verder op pagina 10.

ras geschapen dat door die andere inbreng iets groter, compacter en steviger van bot is geworden en ook uitstekend het zweetspoor volgt. Men heeft er echter zorg voor gedragen hem het lieve, zachte en gewillige vizslakarakter te laten behouden.

De draadhaar vizsla moet niet getrimd worden, het haar op het lichaam wordt nooit te lang. De pups wor-

er maar weinig draadhaar vizsla's te vinden zijn. In de USA is de vizsla bijzonder populair, waarschijnlijk door de influx van Hongaarse immigranten na de opstand van 1956. De draadhaar echter is er nog niet erkend, de American Kennel Club heeft zo haar eigen logica. De vizsla scoort daar ook hoge punten in Obedience.

De vizsla's, die ik hier rond

zijn, zowel op haar- als op vederwild, dat ze, indien gewenst, dicht onder het geweer blijven, dat ze graag apporteren, dat ze de intelligentie hebben om elke situatie goed te evalueren, dat ze goed zwemmen, maar ze worden vooral gewaardeerd omdat ze zo zacht zijn, zo gewillig, zo vol verlangen om te gehoorzamen, om je plezier te doen.

Met bv de Duitse staande moet je veel harder omgaan wil je resultaten bereiken, de vizsla heeft een enorme wil to please maar verdraagt absoluut geen brutaliteit. Wie

een harde hand heeft krijgt niets van hem gedaan.

SPORTIEVE HOND

Bij de jagers is de vizsla nog niet erg bekend maar daar komt verandering in, de club is van plan cursussen in te richten voor de training van de vizsla, afgestemd op zijn zacht karakter. Een goede staande hond moet je eigenlijk niets leren, hij heeft de juiste aanleg of hij heeft die niet. Je moet enkel de fijne punten aanleren, dat wat jij precies graag hebt dichtbij of ver van het geweer, lang genoeg blijven voorstaan, netjes volgens de regels apporteren in de hand, enz. Pups verkoopt men natuurlijk liefst aan jagers, maar ook anderen zijn welkom als ze het beestje maar voldoende beweging geven en men probeert die mensen dan eens naar een TAN te krijgen, een test voor natuurlijke aanleg en soms ontdekt men hoog getalenteerde honden en mensen die er plotseling zin in krijgen, een eigen roeping ontdekken en hun honden beginnen te trai-

In '56, het jaar van de Hongaarse opstand namen vluchtelingen soms hun vizsla mee naar het buitenland.

den als gladhaar geboren en het duurt een tijd voor je de vachtkwaliteit kunt vaststellen. Gemiddeld blijft circa 15 % van de pups gladhaar, 15 % krijgt lang haar, (een nog niet erkende variëteit, waarom is een raadsel, er bestaan langhaar Duitse staanden en Weimaraners), enkel de rest krijgt draadhaar. Het is dus niet verwonderlijk dat

me zie, horen toe aan jagers en veldwedstrijdliefhebbers die sympatiek verliefd zijn op hun ras. Er wordt mee gejaagd en getraind, maar de honden leven voor het grootste deel in huis, ze hebben dus een tweede en niet minder belangrijke functie: van goed gezelschap.

Ze worden uitbundig geprezen voor het feit dat ze goed

DE CLUB DEELT MEE

DE MAGYAR VIZSLA

De Magyar Vizsla is een aanhankelijke en gemakkelijk af te richten staande jachthond. Zacht en evenwichtig van karakter, voorzien van een uitstekende 'neus', steeds bereid om voor zijn baasje te werken en hem te behagen: deze eigenschappen maken van hem een ideale jacht- en familievriend. Steeds meer verschijnt deze lichtbruine Hongaarse viervoeter in de jachtvelden en op officiële jachtwedstrijden (fields) en dit tot algemene voldoening van zijn eigenaar. Een consequente omgang maakt een hardhandige of harde aanpak, die de Magyar Vizsla overigens moeilijk verdraagt, overbodig.

ACTIVITEITEN

Een jonge vereniging, dat is de vzw Belgian Magyar Vizslacub. Deze werd door enkele enthousiaste liefhebbers op 31 mei 1992 opgericht om de belangen te behartigen van de twee Hongaarse staande hondenrassen, nl de Rövidszőrű Magyar Vizsla of kortha-

rige Hongaarse staande hond en de Drotzörű Magyar Vizsla of draadharige Hongaarse staande hond. Onmiddellijk na de oprichting werd de aansluiting aangevraagd bij de KKUSH; medio 1994 kwam de definitieve erkenning onder nr 992.

In september 1992 werd een eerste Vizsladag of clubmatch georganiseerd waarbij de deelnemende honden werden gekeurd door officiële keurmeesters zowel wat exterieur als wat de jachtaanleg betreft. Daarna kende deze Vizsladag, gekenmerkt door zijn sportieve en vriendschappelijke sfeer, een stijgend succes. Het aantal deelnemers liep elk jaar op. Van 40 in 1992 tot 58 in 1996. Wat niet slecht kan genoemd worden omdat er in België maar een 300-tal Vizsla's rondlopen. Sinds 1995 wordt op de Vizsladag het CAC in competitie gesteld. Naast deze Vizsladag zorgt de club jaarlijks ook voor twee wandelin-

gen, na de algemene vergadering in maart en een strandwandeling in november. Jaarlijks worden in het voorjaar en in het najaar open- en amateurveldwedstrijden georganiseerd.

Aandacht willen we vragen voor de clubmatch die nu op 7 september wordt gehouden in het domein De Zandvlooi te Kruishoutem-Loozer. Daar kun je de beste Vizsla's van het land zien!

Daar het bestuur streeft naar een goede, mooie én gezonde Magyar Vizsla werd in oktober van vorig jaar een fokreglement ingevoerd waarbij een HD-atteest A of B, minimumeisen op exterieurvlak en slagen in de door de club ingerichte test van natuurlijke jachtaanleg de voornaamste vereisten zijn. De meerderheid van de leden-gelegenheidsfokkers doen de nodige inspanningen om enkel te fokken met ouderdieren die voldoen aan het fokreglement van de rasvereniging. Vlotte plaatsing van de pups via de puppybemiddeling van de club is het resultaat van al de moeite die men zich getroost.

ADRESSEN VAN DE CLUB:

In beide landstalen kan men terecht bij:

● Sandrine Van der Zwalm, Steenoven 10, 9750 Ouwegem,

tel 09/384.99.69 of per fax 09/384.99.70.

● de puppybemiddeling door Luc de Vleminck, tel 054/32.39.15.

Hoofd

droog, edel; stop matig; snuitpartij minder dan 50 % van de totale hoofdlengthe; hals matig lang.

Ogen

oogleden goed aaneengesloten.

Mond

gebit sterk, lippen bruin, hangen niet naar beneden, neus vleeskleurig.

Oren

matig lang en hoog aangezet

Draadhaar vizsla

sterkere botstructuur en grotere lichaamsmaten; vacht kleine baard, dichte stugge wenkbrauwen; hals en romp: hard dekhaar 2-4 cm; hoofd kort stug haar.

Kleur

tarwegeel, kleine witte vlekken een borst en voeten toegelaten.

Schofthoogte vizsla

reuen 56-61 cm; teven 52-57 cm.

Schofthoogte draadhaar vizsla

reuen 58-62 cm teven 54-58 cm.

Lichaam

lendenen stevig; toplijn een beetje afgerond naar de staartaanzet; achterpoten matig gehoekt; voeten licht ovaal; staart enigszins laag aangezet, couperen niet verplicht.

DE VIZSLA STANDAARD

nen voor veldwedstrijden... Naast jagen en deelnemen aan veldwedstrijden is de vizsla ook zeer geschikt voor de disciplines agility (snel, licht en gehoorzaam!), cani-cross en gehoorzaamheid. Je kunt er natuurlijk ook kilometers mee joggen; eigenlijk is hij geschikt voor alle sportieve activiteiten. In huis is hij rustig en zeer netjes.

Het zijn sobere en gemakkelijke eters, over ziektes heeft men hier nog niets gehoord, hij is vitaal, leeft lang en

blijft lang gezond en actief, zijn HD-testen (heup dysplasie) zijn meestal uitstekend.

De vizslateef is een goede moeder en brengt als alle jachthonden grote nesten voort. De commerciële fokkers hebben de vizsla gelukkig nog niet ontdekt, er worden hier hoogstens een 6 à 7 nesten per jaar gefokt. Een 50-tal jaar geleden kwam de eerste vizsla in België en hij is tot hertoe een geheimtip gebleven.

Het is een mooie klassieke

Ze apporteren graag, hebben een sterke intelligentie maar wat het meest opvalt is hun gewilligheid om te gehoorzamen.

verschijning die opvalt door de warme effen kleur die meestal tarwegeel wordt genoemd al zou ik het gewoon rood noemen. Geen donker of mahonierood, maar toch een warme rode gloed. Dat er hier rood in het spel is en geen geel bewijzen de vleeskleurige neus en lippen en de amberogen. De vizsla

mag in tegenstelling tot de meeste staande honden (behalve de langharigen) drie vierden van zijn staart behouden. Is de staart van nature niet erg lang dan mag hij zelfs heel blijven. Een hond om van te houden. ■

TEKST: NORA SNYERS

FOTO'S: FRANK ABBELOOS

